

Poul Møller: Det fremgår jo af den højtærede finansministers og af ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Per Hækkerups bemærkninger, at man egentlig ønsker en udvalgsdrøftelse af landets økonomiske stilling og økonomiske politik, og dette standpunkt burde rettelig føre til, at man takkede de to partier, der har fremsat dette lovforslag, for fra regeringens side var der vel ikke taget noget initiativ til en forhandling med folketinget om vor økonomiske politik; jeg har i hvert fald ikke hørt noget sådant. Jeg tror derfor, at opnås der ikke andet, opnås der i hvert fald, at vi nu får lejlighed til at overveje, hvorvidt den økonomiske politik, der føres her i landet, svarer til de nu foreliggende økonomiske omstændigheder, ændret som de er gennem det sidste år.

En sådan udvalgsbehandling har jo ikke megen interesse, hvis flertallet på forhånd afviser den vej, som vi med dette forslag anbefaler at gå for at fremme produktionen og nedsætte arbejdsløsheden. Hvis en forhandling kun skal føres på den måde, at man afviser vore forslag, har vi ikke megen interesse i den.

Ingen kan vel bestride, at der er behov for nu at drøfte, hvorvidt den økonomiske politik trænger til en omlægning. Det er ikke noget, der afgøres ved, hvad der blev sagt i 1951; det er noget, der afgøres af de økonomiske kendsgerninger i 1958, og ingen kan vel bestride, at der både siden 1951 og siden juni 1957 er sket så afgørende ændringer, at det i høj grad er rimeligt at overveje spørgsmålet om at ændre den økonomiske politik, som den er ført under den siddende regering.

Da tvangslånet blev gennemført, havde vi endnu inflation i landet. Nu er der en tendens — jeg siger en tendens — til depression. Dengang var der endnu stigende produktion, nu er der en tendens til produktionsfald. Dengang var der høje fragtrater, nu er der lave fragtrater. Dengang var der en støt stigende industrieksport, nu er der en stagnerende industrieksport. Dengang havde vi et højt prisniveau, nu har vi et faldende prisniveau for råvarer, som vi skal importere udefra. Dengang havde vi et betydeligt valutaunderskud, nu har vi et lige så betydeligt overskud. Dengang havde vi endnu et stigende renteniveau, nu har vi et

faldende renteniveau. Jeg tror, enhver vil sige, at når alle disse gode og glædelige og dårlige forandringer blander sig mellem hinanden, kunne det i høj grad være nyttigt, om folketinget fordomsfrit overvejede, om det vil være rigtigt at fortsætte med de foranstaltninger, man greb til i sommeren 1957 som led i et politisk forlig i en paniksituation, hvor man ønskede hurtigst muligt at gribe ind over for den forbrugsudvidelse, der havde fundet sted. Situationen kan ikke sammenlignes med situationen i 1951 og 1950. Vil det ærede medlem hr. Per Hækkerup ikke se, at der er sket et omslag i de internationale konjunkturer, vil han ikke se, at der har fundet en depression sted, som har gjort, at ny usikkerhed og nye farer kom til at true dansk økonomi? Det er ikke blot Danmark, der i disse 10 måneder er blevet underkastet økonomiske forandringer, det er hele den vestlige økonomikreds. Omslaget har i begyndelsen givet os større prisstabilitet og forbedret vor valutabalace, men til gengæld har det forøget vor arbejdsløshed ud over det alt for høje stadi, vi allerede havde i fjor; det har bragt nedgang i produktionen og bragt os al den usikkerhed, som slet ikke formindskes, når man ser den betydelige nedgang, der har fundet sted i de amerikanske konjunkturer og den amerikanske beskæftigelse.

Der lurer altså stadig farer for dansk økonomi, men de lurer fra en anden kant, end vi har været vant til i efterkrigsårene, og derfor er der i høj grad grund til at se på, om de foranstaltninger, der blev vedtaget i fjor, er gode til at afværge de farer, vi står over for i år. (*Afbrydelse fra økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]). Nu er det andre farer, det er fuldstændig rigtigt, og det kan den højtærede økonomiminister læse om i sin egen årsoversigt og i referatet af den tale, den højtærede økonomiminister holdt, hvor han ikke drog nogen konklusion, men dog var klar over, at der måtte drages en konklusion på et vist tidspunkt. Det er for os ikke umiddelbart indlysende, at det, der for flertallet, men ikke for os — jeg sætter mig ind i flertallets tankegang, og flertallet troede jo på disse foranstaltninger i fjor — var god latin i fjor, også nødvendigvis må være god latin under disse omstændigheder.

Hvis ikke den økonomiske politik skal